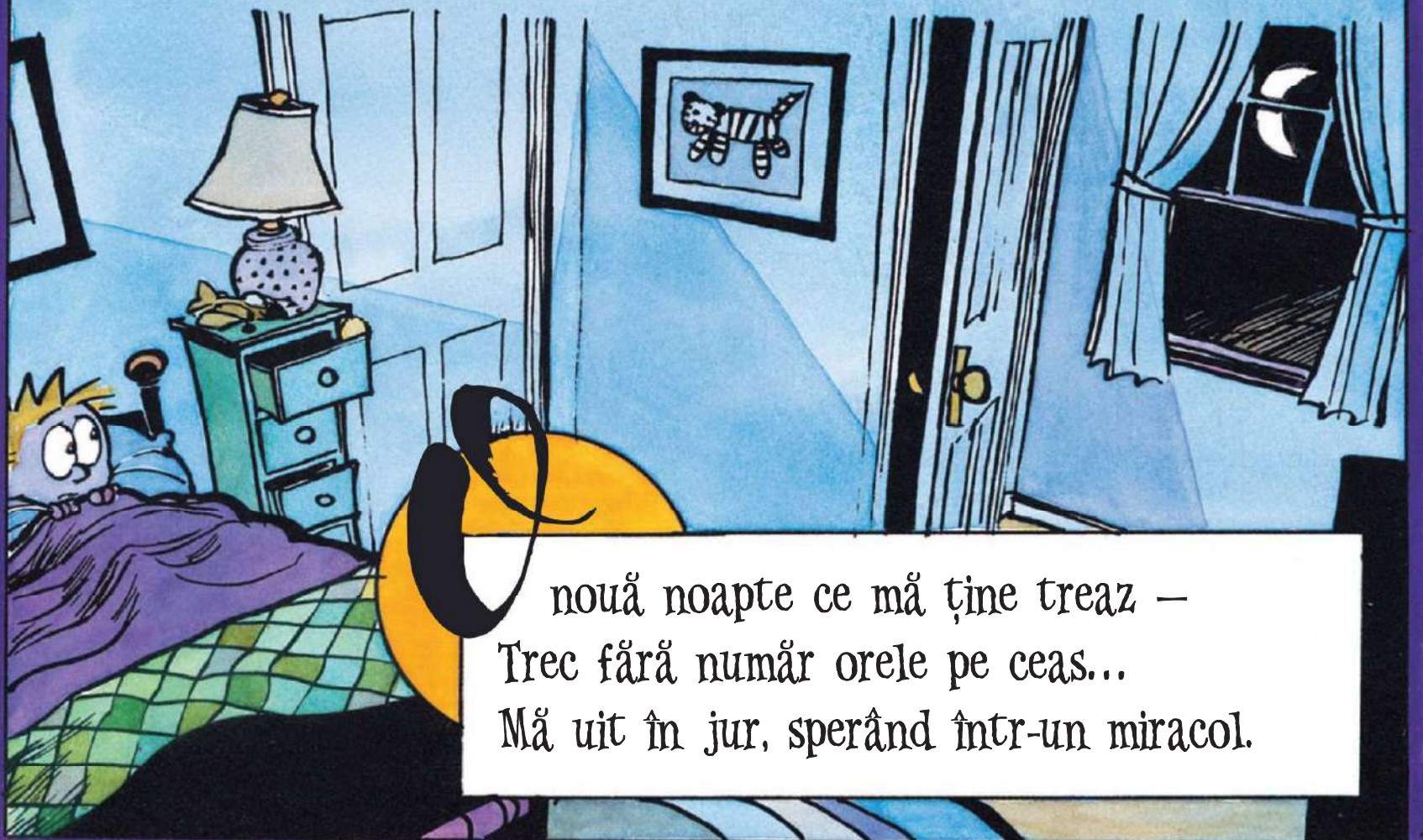

O NOCTURNĂ CU FIORI

nouă noapte ce mă ține treaz —
Trec fără număr orele pe ceas...
Mă uit în jur, sperând într-un miracol.

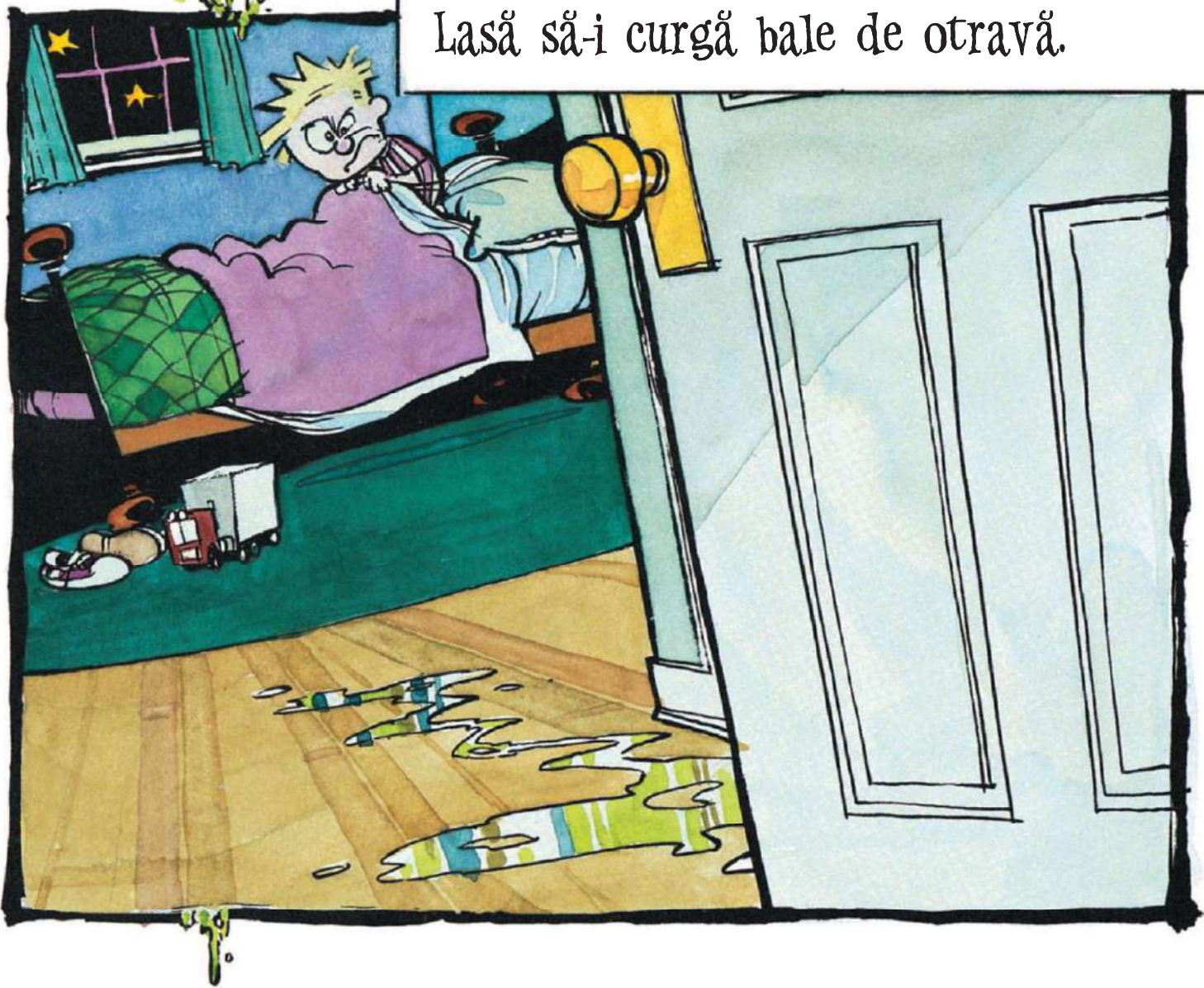
Sudoarea-mi curge ca dintr-o cișmea.
Nu mă-ndoiesc, cortina va cădea
Peste al vietții mele scurt spectacol.

Din bezna groasă, lângă debara,
Se-aude-un zgomot: parc-ar picura
Un robinet – și groaza mea-i grozavă.

Parcă un monstru șui, incoerent,
Anticipând sfârșitu-mi iminent,
Lasă să-i curgă bale de otravă.

Un spray paralizant, o carabină
Ar mai putea în viață să mă țină,
Da-n jur nu-i nicio armă la-ndemână.

O, vai de mine! Brusc, o umbră lată,
Neagră, spăimoasă se întinde — iată —
Peste-un pătrat pictat prin geam de lună!

O scândură din dușumea, brusc, plânge —
Anunță monstrul băutor de sânge
Care-a venit să curme viața-mi sumbră!
Mirosul ce se-ntinde — de pucioasă —
E semn că voi sfârși curând... e groasă!
Un dinte crunt lucește în penumbră!

O, ochi însângezați, tentacule!
Voi, palpitând, pulsând, ventricule!
Pori cu puroi și-ncovoiate gheare!

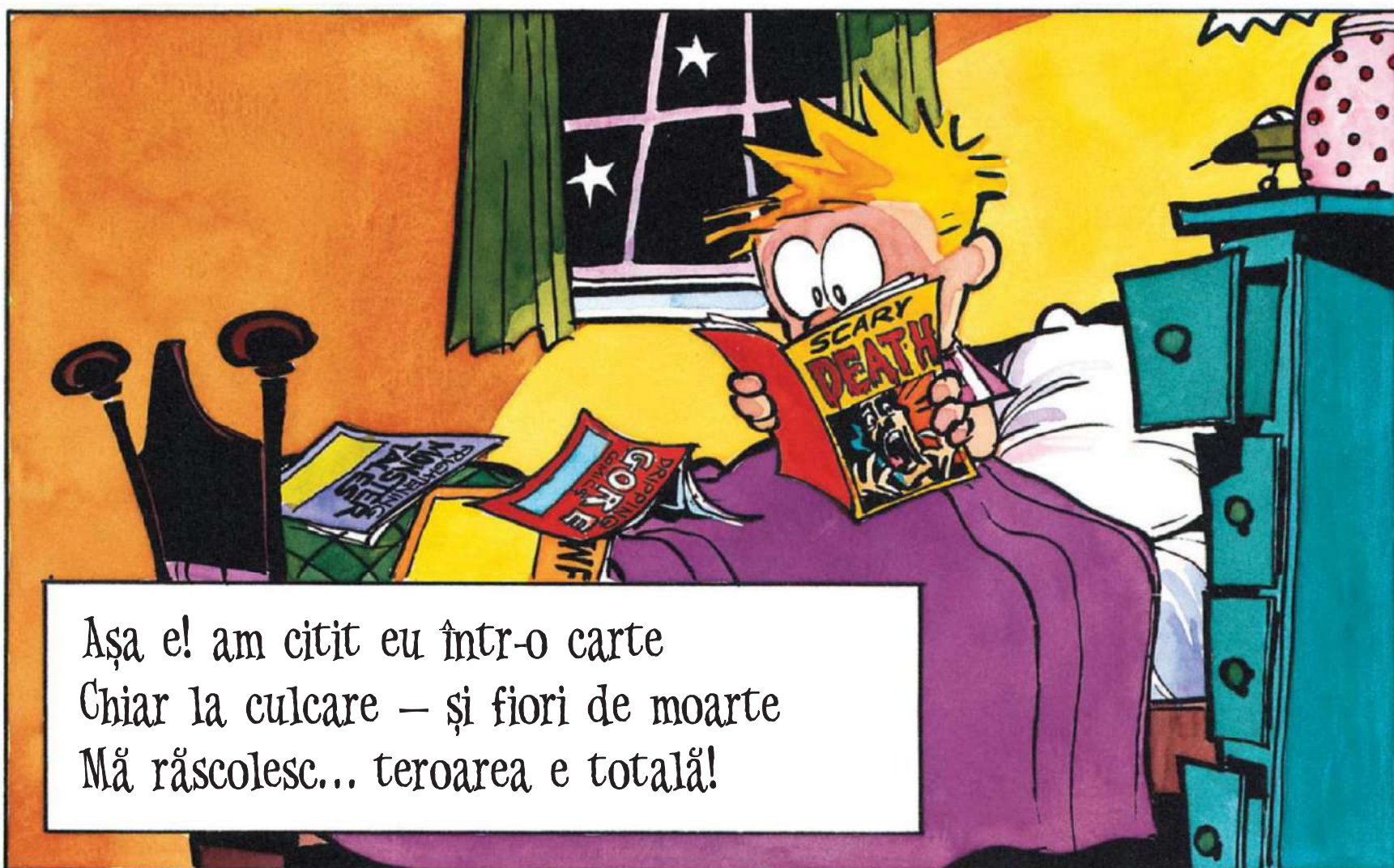

Menite să-ți sporească groaza-n oase
Sunt buzele-i complexe, numeroase,
Care te sorb în botul lui cel mare!

Această hădă forță a naturii
N-are nevoie s-o provoci, s-o-nfurii,
Să-nfulece bieți prunci în patul lor,
Aflând într-al lor geamăt desfătare —
Mestecă pruncii, suge-a' lor oscioare,
Topește-n gură micul lor căpșor!

Așa e! am citit eu într-o carte
Chiar la culcare — și fiori de moarte
Mă răscolesc... teroarea e totală!

Mi-au dat ai mei cuvântul de onoare
Cum că nimica n-o să mă omoare,
Dar vor vedea în zori a lor greșală.

Când vor intra la mine-n dormitor,
Zicând: „Ce-a fost tumultu-ngrozitor
De-azi noapte? Ne-ai ținut treji pe-amândoi!“

Atunci or să priceapă ei de-abia
Cât de sinistră fost-a moartea mea —
Văzându-mi rămășițele purcoi.

Privind spre mama, tatăl meu va spune:
„Păcat că s-a dus astfel de pe lume.”
Mama va da din cap a-nuviințare,

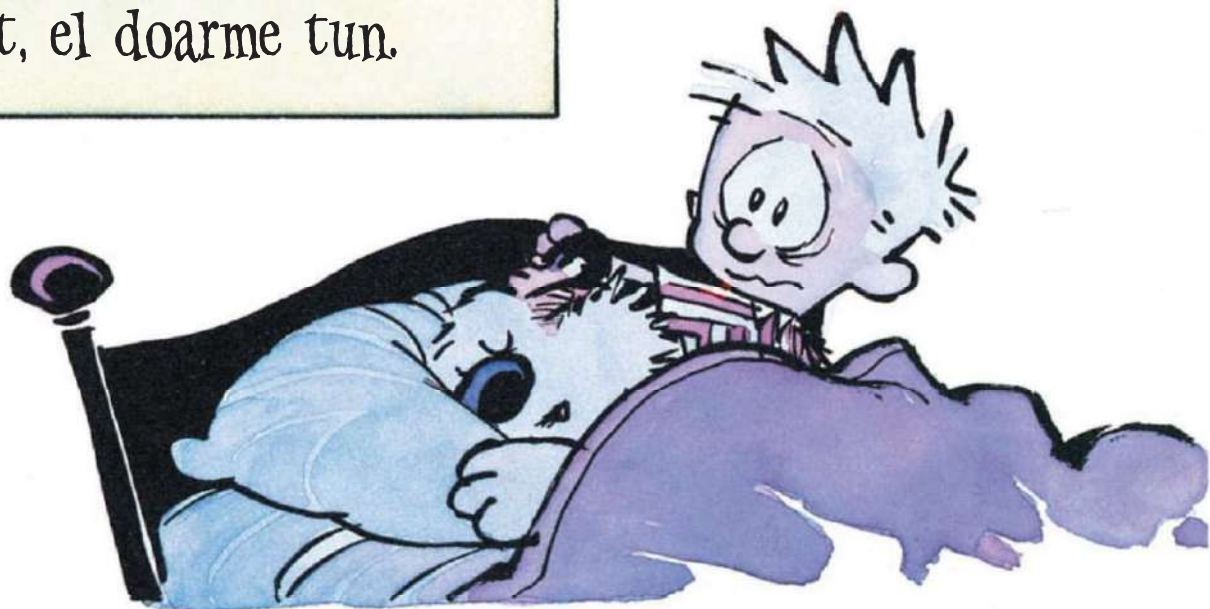
Adăugând: „Dar vezi? nu se dezmente —
În ce hal lasă patul înainte
Ca din această lume să se care!”

Întâi n-o să-mi prea ducă dorul, știu!
Dar o să-mi ducă dorul mai târziu.
Vor recunoaște că s-au înșelat.
Când eu din amintiri o să le pier,
Vor zice: „L-am tratat, poate, sever —
De ce nu l-am crezut noi pe băiat?”

Ah, ultimele-mi clipe ce feroce-s!
Apuc să-i spun în grabă „buenas noches”
Prietenului meu celui mai bun.
El sforăie... mustața-i pare trează —
Adulmecă în jur (cred că visează).
Făcut covrig în pat, el doarme tun.

CRETINULE, TE SCOALĂ! MAI DORMI ÎNCĂ?
NU VEZI CĂ MONSTRUL ĂSTA MĂ MĂNÂNCĂ?!
Și află monstrul că nu-s singur — iată!

Cu mine-n pat i-un animal cumplit —
O fiară! monstrul nu l-a dibuit...
De-ar fi știut, n-ar fi venit vreodată!

Monstrul acum, lovit de consternare,
Face o probă de defenestrare
Și fuge, fuge, fuge ca turbat.

Acu' că s-a cărat jivina,
Îmi pot găsi și eu hodina,
Căci bunul meu prieten m-a salvat.

Sfârșit.